

Margrete Auken (SF):

Jeg havde egentlig oprindeligt haft lyst til at rose Dansk Folkeparti, for jeg synes, det er et godt forslag. Jeg synes, der er blevet sagt sådan lidt fortumlede ting her i løbet af debatten, som gør, at man bliver lidt mere mismodig. Men selve forslaget er gennemarbejdet og moderat inden for det forlangende og svarer stort set også til de ønsker, som jeg har hørt komme fra Taiwan.

De siger: Hvad er det, vi har brug for i Taiwan? Ja, vi har simpelt hen brug for at få en ordentlig sundhedsdækning, og vi har brug for at være med til at kunne yde vores bidrag til det internationale arbejde. Og ingen af delene, sagde de i hvert fald for 1 år siden, er muligt under de givne vilkår.

Her har vi i løbet af debatten fået tilsagn om fra både regeringen og Socialdemokratiet, at man vil lægge vægt på at få opklaret, om det er rigtigt, at der er problemer, og at man så i givet fald vil gøre noget for at få dem løst. Det synes jeg med den meget, meget store forsigtighed, vi lægger for dagen i det her spørgsmål, er et om ikke ligefrem tilfredsstillende resultat, så dog er et af de der små bitte, bitte, bitte museskridt i den rigtige retning, som man kan satse på i arbejdet med Taiwan.

Der er en ting, som jeg har lyst til at spørge til. Der er en sådan fuldstændig magisk formel fra Kinas side, fra regeringens side, fra alles side, hvor man siger: Vi bryder ikke med etkinapolitikken. Hvis nu taiwanenserne klogeligt holdt op med at gå rundt og kalde sig Kina – det hedder det jo formelt endnu, Republic of China er Taiwans formelle navn – hvis de holdt op med det der underlige, forældede sludder med at kalde sig Republic of China og begyndte at kalde sig Taiwan, ville det selvfølgelig ikke løse noget som helt problem – det er jeg fuldstændig klar over – men det kunne i hvert fald få flyttet retorikken fra den der etkinapolitik og over til, hvad det drejer sig om, nemlig om Kina vil acceptere, at der er mindre lande i dets nærhed, som skal have lov til at klare sig selv, hvis de på nogen måde har været udsat for Kinas dominans.

Kl. 12.10

Vi har meget dårlige erfaringer med Hongkong. Det der med et rige med to systemer er jo ikke blevet virkeligt. Hongkongs demokrati havde det ikke for godt inden, der skal vi passe på, at der ikke går romantik i os, for det tog meget, meget lang tid, før der kom bare skyggen af demokrati i Hongkong, for englænderne havde ikke spor travlt med at lave demokrati i Hong-

kong, men det kom i gang. Det, man har fået nu, er bestemt ikke eftertragtelssværdigt i en international, demokratisk debat.

Taiwan derimod har lavet et ganske forbilledligt demokrati. Der er mange ting at kritisere. Jeg synes, de er meget, meget langt fra at have en ordentlig miljøpolitik, og der er en række andre ting, man kan tage hårdt fat på. Men de sidder jo lidt underligt lammet, fordi de på den ene side er blevet spundet ind i Vestens retorik – det er den med etkinapolitikken, som jeg synes at vi alle sammen skal støtte, spørgsmålet er bare, hvor meget der skal være Kina – og på den anden side er de fuldstændig lammet af en panisk rædsel for at komme til at genere Kina, som nu skal til at spille den store økonomiske rolle på verdensmarkedet.

For det her handler jo om penge. Det handler også om sikkerhed, men det handler om penge, og det ved vi udmærket godt. Derfor er det en lidt anløben sag, vi står midt i, at vi også skal please kineserne, for vi skulle nødig have, at de begyndte at rømme sig for højt i forhold til de store økonomiske forventninger, der er til den buldrende vækstøkonomi, der er i Kina.

Det er det, det drejer sig om. Det er det, det drejer sig om for USA, og det er det, det drejer sig om for en række europæiske lande, og det ville gøre denne her debat noget nemmere, hvis vi engang imellem snakkede lidt mere rent, når vi drøfter, hvad det drejer sig om, for så kunne vi måske også sigte lidt bedre, når vi skal finde ud af, hvordan vi løser det.

Men lad os nu alligevel i den her utrolig mumlende, tvetydige og underlige snakken uden om spørgsmålene og alt det med de gode løfter sige, at nu vil vi i hvert fald i SF prøve at forlade os på, at regeringen har givet tilsagn om, at man vil undersøge, om vilkårene er i orden sundhedsmæssigt, og om det på nogen måde er en belastning for Taiwan, at de ikke har det – hvad skal vi sige – minimum af relationer til WHO, som en eller anden model for en observatørstatus ville give dem; en model, som jeg synes at man skal strikke sammen efter samme model, som man har brugt i forhold til WTO. Da det i sin tid skulle laves med WTO, var det jo også noget, man skulle strikke sammen. Her tog man altså to små ømråder ind og kaldte det et toldområde.

Vi ser altså gerne, at man begynder at tænke lidt opfindsomt. Men i første omgang må vi sige, at vi meget håber, at regeringen trods alt vil in-